

POSTANOWIENIE

Dnia 14 stycznia 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Wiliński

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 14 stycznia 2026 r.
sprawy **R. Z. i Z. C.**
skazanych za czyny z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 191 § 1 k.k. i inne
z powodu kasacji wniesionej przez obrońców skazanych,
od wyroku Sądu Okręgowego w Białymstoku
z dnia 20 maja 2025 r., sygn. akt VIII Ka 274/24,
utrzymującego w mocy
wyrok Sądu Rejonowego w Białymstoku
z dnia 17 listopada 2023 r., sygn. akt III K 1897/21,

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadne;**
- 2. obciążyć skazanych R. Z. i Z. C. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

[J.J.]

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 17 listopada 2023 r., sygn. akt III K 1897/21, uznano R. Z. za winnego czynów z art. 13 § 1 k.k. w zw. z

art. 191 § 1 k.k., za który wymierzono kary roku pozbawienia wolności oraz grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych po 30 zł każda oraz z art. 191 § 1 k.k., za który wymierzono kary roku pozbawienia wolności i grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych po 30 zł każda. Wymierzone kary jednostkowe objęto węzłem kar łącznych roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności i grzywny w wymiarze 150 stawek dziennych po 30 zł każda, a nadto orzeczono obowiązek naprawienia szkody w wysokości 30.000 zł. Tym samym wyrokiem uznano Z. C. za winną czynów z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 191 § 1 k.k., za który wymierzono kary roku pozbawienia wolności oraz grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych po 30 zł każda, z art. 204 § 1 k.k., za który wymierzono kary 9 miesięcy pozbawienia wolności i grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych po 20 zł każda, z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 191 § 1 k.k., za który wymierzono kary roku pozbawienia wolności i grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych po 30 zł każda, z art. 204 § 1 k.k., za który wymierzono kary 9 miesięcy pozbawienia wolności i grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych po 20 zł każda oraz z art. 191 § 1 k.k., za który wymierzono kary 10 miesięcy pozbawienia wolności i grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych po 30 zł każda. Wymierzone kary jednostkowe objęto węzłem kar łącznych 2 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności i grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych po 30 zł każda oraz orzeczono przepadek korzyści majątkowych w wysokości 3.000 zł i 1.400 zł.

Po rozpoznaniu apelacji obrońców oskarżonych, wyrokiem Sądu Okręgowego w Białymstoku z dnia 20 maja 2025 r., sygn. akt VIII Ka 274/24, utrzymano zaskarżony wyrok w mocy.

Kasacje od wyroku Sądu odwoławczego wnieśli obrońcy skazanych R. Z. i Z. C. .

Obrońca skazanego R. Z. , zaskarżając wyrok w pkt. I., zarzuciła:

„rażące naruszenie przepisów postępowania, mające istotny wpływ na treść wydanego orzeczenia, a mianowicie:

a) art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk wyrażające się w przekroczeniu przez Sąd zasady swobodnej oceny dowodów, skutkującej zaakceptowaniem dowolnej analizy zebranego materiału dowodowego przez Sąd I instancji, która jest

sprzeczna z zasadami prawidłowego rozumowania, wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego, oparta jest na części materiału dowodowego oraz nie obejmuje wszystkich okoliczności ujawnionych w toku postępowania, nosi znamiona dowolności w zakresie oceny waloru dowodowego z wyjaśnień współoskarżonej Z. C. , czego konsekwencją było nieuzasadnione przyjęcie, iż skazany dopuścił się popełnienia przestępstwa pod zarzutem którego popełnienia stanął, podczas gdy:

- jedynym dowodem wskazującym na sprawstwo skazanego są wyjaśnienia Z. C. zeznania ww. niezweryfikowane w sposób dostateczny poprzez pryzmat pozostałego materiału dowodowego zabezpieczonego w niniejszym postępowaniu;

- nierozważenie całokształtu okoliczności mogących mieć znaczenie dla rozstrzygnięcia o winie skazanego, wyrażające się w błędnej ocenie nawet już wyjaśnień T. W. oraz w zdeprecjonowaniu zeznań pozostałych świadków, jednostronnej i nieobiektywnej ich ocenie;

b) art. 433 § 2 kpk w zw. z art. 457 § 3 kpk. przez dokonanie powierzchownej, odbiegającej od rzetelnej analizy zarzutów apelacji obrońcy R. Z. , z zaniechaniem pełnego odniesienia się do nich w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, z ograniczeniem się do lakonicznych stwierdzeń, pozbawionych dokładnej analizy i oceny przesłanek, na których zostały oparte, bez wyczerpującej argumentacji, dlaczego zarzuty i wnioski apelacji zostały uznane za niezasadne, a to w odniesieniu do ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd Rejonowy w części odnoszącej się do przypisanego skazanemu czynów kwalifikowanych z art 191 par 1 kk.”.

W oparciu o wyżej wskazane zarzuty, skarżąca wniosła o uchylenie obu wyroków i uniewinnienie skazanego, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi odwoławczemu do ponownego rozpoznania.

Obrońca skazanej Z. C. , zaskarżając wyrok w części dotyczącej utrzymania wyroku w mocy, zarzucił:

„I.rażące naruszenie prawa procesowego mające istotny wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. poprzez zaniechanie rozpoznania całokształtu zarzutów zawartych w apelacji obrońcy, która zmierzała do wykazania błędu w sposobie oceny dowodów poczynionych przez Sąd Rejonowy i brak w uzasadnieniu orzeczenia Sądu Okręgowego przekonywującego wskazania, czym kierował się Sąd odwoławczy uznając apelację obrońcy za bezzasadną, podczas gdy stwierdzone i ujawnione na etapie postępowania przed Sądami obu instancji dowody wskazywały, iż w sposób nie budzący wątpliwości nie można przypisać sprawstwa Z. C. , a przez to w wyroku Sądu *ad quem* doszło do tzw. efektu przeniesienia uchybień proceduralnych poczynionych przez Sąd Rejonowy w Białymstoku;

II.rażące naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na wynik sprawy, tj. art. 433 § 2 k.p.k., poprzez rażąco nieprawidłowe utrzymanie przez Sąd II instancji wymierzonych skazanej przez Sąd I instancji rażąco niewspółmiernych kar po 1 rok pozbawienia wolności (pkt I wyroku Sądu I instancji), kary 9 miesięcy pozbawienia wolności (pkt. III wyroku Sądu I instancji), kary 1 roku pozbawienia wolności (pkt. IV wyroku Sądu I instancji) kary 9 miesięcy pozbawienia wolności (pkt. VI wyroku Sądu I instancji) kary 10 miesięcy pozbawienia wolności (pkt. VII wyroku Sądu I instancji) oraz kary łącznej 2 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności, w sytuacji gdy stopień społecznej szkodliwości czynu zabronionego przypisanego oskarżonej, stopień jej zawinienia oraz fakt pojednania się z pokrzywdzonymi i zadośćuczynienia na ich rzecz uzasadniają wymierzenie kar łagodniejszych”.

W oparciu o wyżej wskazane zarzuty, skarżący wniósł o uniewinnienie skazanej, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi odwoławczemu do ponownego rozpoznania, ewentualnie wymierzenie kary łagodniejszej.

W odpowiedziach na kasację prokurator Prokuratury Okręgowej w Suwałkach wniósł o ich oddalenie jako oczywiście bezzasadnych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacje okazały się oczywiście bezzasadne.

Przypomnieć należy, że kasacja nie stanowi trzeciej instancji rozpoznawania spraw karnych, lecz jest nadzwyczajnym środkiem odwoławczym, a zarazem i środkiem kontroli prawomocnych orzeczeń sądowych. To sprawia, że postępowanie kasacyjne prowadzi tylko do oceny kasacji w aspekcie rażącego naruszenia przepisów prawa przez sąd odwoławczy, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, a nie zaś do merytorycznego rozpoznania sprawy, w której kasacja została wniesiona (por. postanowienie SN z 25 lutego 2014 r., IV KK 6/14). Takich wad o rażącym charakterze po stronie Sądu odwoławczego we wniesionych kasacjach nie wykazano.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do kasacji obrońcy skazanego R. Z. i sformułowanego w jej petitum zarzutu pierwszego, mającego postać rażącego naruszenia art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. wyrażającego się „w przekroczeniu przez Sąd zasady swobodnej oceny dowodów, skutkującej zaakceptowaniem dowolnej analizy zebranego materiału dowodowego przez Sąd I instancji”, podkreślenia wymaga, że w układzie procesowym Sąd odwoławczy nie mógł naruszyć wskazanych przepisów, skoro nie prowadził własnego postępowania dowodowego, a wyrok Sądu I instancji utrzymał w mocy. Jednocześnie lektura uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia dowodzi, że Sąd Okręgowy pochylił się nad kwestionowaną w apelacjach obrońców oceną dowodów w sposób prawidłowy i rzetelny, czego wyrazem jest uzasadnienie - w odniesieniu do R. Z. na s. 5-8. Nie tylko wyjaśnienia Z. C. zostały zweryfikowane pod kątem ustalenia sprawstwa R. Z. , który został zatrzymany na gorącym uczynku w związku z czynem na szkodę P. C. , ale także inne dowody, ukazujące rolę skazanego w osądzonym procederze.

Również kolejny zarzut kasacji obrońcy skazanego R. Z. w postaci rażącego naruszenia przepisów art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. poprzez „dokonanie powierzchownej, odbiegającej od rzetelnej analizy zarzutów apelacji obrońcy” tego skazanego, nie mógł zasługiwać na uwzględnienie. Sąd II instancji przeprowadził rzetelną kontrolę odwoławczą, również w zakresie weryfikacji stanu faktycznego sprawy. Sąd Okręgowy ustosunkował się do apelacji obrońców, uprzednio grupując tożsame zarzuty przedstawione w środkach odwoławczych, ale rzetelnie przy tym odnosząc się do meritum każdego z nich, w

tym linii obrony R. Z. , kwestionowanych przez jego obrońcę dowodów i ustalonego na tej podstawie stanu faktycznego sprawy (s. 5-8 uzasadnienia).

W kasacji obrońcy skazanej Z. C. wskazano podobny do powyższego zarzut, również zredagowany jako rażące naruszenie art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. poprzez „zaniechanie rozpoznania całokształtu zarzutów zawartych w apelacji obrońcy”, ale również i w tym przypadku okazał się on oczywiście bezzasadny. Nad kontestowaną przez skarżącego oceną dowodów, zarówno w postaci depozycji M. G., ale też T. W., E. M., M. F., M. P., D. P., Sąd Okręgowy rzetelnie się pochylił, czego wyrazem jest uzasadnienie wyroku (od s. 5 i nast.). W tym zakresie przypomnieć należy, że ocena dowodów dokonana przez Sąd orzekający w sprawie pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k. i jeżeli nie można do niej zgłosić logicznych zastrzeżeń, a takich nie wykazano w tej sprawie, to nie sposób jej podważać tylko na tej podstawie, że skarżący przedstawił własną, inną jej wersję.

Drugi zarzut kasacji obrońcy Z. C. , mający postać rażącego naruszenia art. 433 § 2 k.p.k. poprzez utrzymanie przez Sąd II instancji wymierzonych skazanej, a w jej ocenie - rażąco niewspółmiernych - kar jednostkowych i kary łącznej, również nie mógł zasługiwać na uwzględnienie. Skarżący zakwestionował rzetelność kontroli odwoławczej w zakresie wymiaru kary, akcentując głównie pojednanie się skazanej z pokrzywdzonymi. Sąd Okręgowy dostatecznie pochylił się nad zarzutem apelacyjnym kwestionującym wymiar kary na s. 14-15 uzasadnienia, nie dostrzegając żadnych okoliczności do złagodzenia kary względem Z. C. .

Z powyższych względów, nie dopatrując się w przedmiotowej sprawie zaistnienia bezwzględnych przyczyn odwoławczych, ani też innej rażącej obrazy prawa, Sąd Najwyższy, na podstawie art. 535 § 3 k.p.k., zdecydował o oddaleniu kasacji obrońców skazanych jako oczywiście bezzasadnych.

O obciążeniu obojga skazanych kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.

[J.J.]

[a.f.]